

Arrest

nr. 256 675 van 17 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 18 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 februari 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 25 maart 2021 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 mei 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker heeft op 13 juni 2016 het Schengengebied betreden via Nederland met een visum voor een voorziene verblijfsduur van 20 dagen.

1.2. Verzoeker diende op 16 januari 2018 een eerste aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn in België verblijvende Nederlandse schoonzus, die op 25 april 2018 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf, getroffen door de stad Antwerpen. Deze beslissing werd niet aangevochten.

1.3. Verzoeker diende op 29 augustus 2018 een tweede aanvraag in tot gezinshereniging in functie van zijn in België verblijvende schoonzus, die op 28 februari 2019 uitmondde in een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.4. Verzoeker diende vervolgens op 19 maart 2019 een derde gelijkaardige aanvraag in, die uitmondde in een beslissing van 16 juli 2019 tot weigering van verblijf (bijlage 20). Deze bijlage 20 werd niet aangevochten.

1.5. Op 16 augustus 2019 diende verzoeker een vierde gelijkaardige aanvraag in tot gezinshereniging.

1.6. Op 13 december 2019 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Verzoeker tekende beroep aan tegen deze beslissing, dat de Raad heeft verworpen op 27 juli 2020, bij arrest nr. 238 984.

1.7. Op 19 augustus 2020 diende verzoeker een vijfde gelijkaardige aanvraag gezinshereniging in.

1.8. Op 17 februari 2021 trof de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, dit onder de vorm van een bijlage 20. Deze wordt thans bestreden en luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5^e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 19.08.2020 werd ingediend door

Naam: N.

Voornaam: T.

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: 27 03.1993

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 19.08.2020 voor de vijfde maal gezinshereniging aan met zijn schoonzus E.Y.J. van Nederlandse nationaliteit, (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: ‘de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;...”

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel’.*

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15 12 1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko (WS6189013) op naam van betrokkene, afgeleverd op 03.02.2016 met visumsticker en inreisstempel waaruit blijkt dat betrokkene Schengen inreisde via Nederland op 13 06 2016

- ‘certificat administratif n°203/SAA dd. 25.03.2019 op naam van betrokkene

- ‘attestation administratif n°440 dd. 02.07.2019 op naam van betrokkene

- stortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.10.2013, 13.11.2013, 02.04.2014, 17.07.2014, 12.01.2015, 18.05.2016; stortingen vanwege een derde aan betrokkene dd. 25.06.2013, 05.05.2014, 08.04.2015, 29.10.2015, 21.12.2015, 27.03.2016
- stortingen vanwege de referentiepersoon en een derde aan betrokkene uit de periode januari 2018 - mei 2019
- diverse documenten met betrekking tot de aangehaalde integratie van betrokkene in België: inburgeringsattest dd 28.06.2018, stagecontract dd 26.03.2019, documenten Nederlandse les

Deze documenten werden reeds voorgelegd in het kader van de aanvragen gezinshereniging dd. 29.08.2018, 19.03.2019 en/of 16.08.2019, en besproken en weerlegd in de bijlage 20 dd. 28.02.2019, 16.07.2019 en/of 13.12.2019

In het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging werden volgende bijkomende documenten neergelegd:

- attest (Office de la Formation Professionnelle et de la Promotion du Travail) dd 28.10.2020 waaruit blijkt dat betrokkene in de periode 06.09.2012 - 30.06.2013 ingeschreven was voor de opleiding 'agent de restauration'
- facturen uitgeschreven aan betrokkene in het kader van zijn professionele activiteiten (mei - november 2015)
- 'attestation de radiation a la taxe professionnelle' n° 14000/2020/20130 waaruit blijkt dat betrokkene op datum van 21.06.2017 werd geschrapt als belastingsplichtige onderworpen aan de beroepsbelasting (gemeente laazzanene, Marokko) wegens een stopzetting van zijn activiteiten: er dient opgemerkt te worden dat deze stopzetting dateert van na het vertrek van betrokkene uit Marokko
- 'attestation du revenu' n°16305/2020 dd. 16.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene zowel in 2016 en 2017 beschikte over belastbare inkomsten in Marokko: er dient met betrekking tot deze attesten opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van de voorgaande aanvragen nog attesten voorlegde (zie 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2016' n° 8014/2019 dd. 22.03.2019 en 'attestation du revenu global impose au titre de l'année 2017' n° 8014/2019 dd. 22.03.2019) waaruit bleek dat hij eerder ten opzichte van de Marokkaanse belastingdienst uitdrukkelijk verklaarde dat hij in deze periode niet beschikte over enige in Marokko belastbare inkomsten. Het is pas nadat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bijlage 20 dd 13.12.2019 opmerkte dat uit het geheel van de beschikbare gegevens duidelijk bleek dat betrokkene wel degelijk economisch actief was als bedrijfsleider voor zijn vertrek uit Marokko, dat hij het nodig achtte andersluidende documenten voor te leggen.
- geactualiseerde attesten dd 15.09.2020 waaruit blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon tot op datum van het attest geen financiële steun aanvroegen bij het OCMW te Antwerpen

Deze documenten doen geen afbreuk aan de vaststellingen van de bijlagen 20 dd. 28.02.2019, 16.07.2019 en 13.12.2019.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert 23.07.2013 in België verblijft. Van een (dreigende) schending van haar recht op vrij verkeer is geen sprake.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op heden officieel gedomicilieerd is op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België. Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 04.05.2016 toonde betrokkene ten opzichte van de Nederlandse overheden aan economisch actief te zijn als bedrijfsdirecteur en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in mei 2016 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen.

Er werd niet aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine effectief ten laste was van de referentiepersoon, noch blijkt dat de referentiepersoon op heden beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene ten laste te nemen.

Het gegeven dat betrokkene op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt niet dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst er uw aandacht op te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens een van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt de aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten.

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art 74/13 van de wet van 15.12.1980 Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene

- Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980. Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene diende tot vijf maal toe nagenoeg onmiddellijk na een beslissing tot weigering van een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 47/1, 2°, een nieuwe aanvraag gezinshereniging in, telkens in functie van dezelfde referentiepersoon, met name zijn Nederlandse schoonzus E.Y.J. (°20.08.1987) die legaal in België verblijft. De eerste aanvraag, ingediend op 16.01.2018, werd op 25.04.2018 geweigerd. Op 29.08.2018 diende betrokkene een nieuwe aanvraag in in functie van voormelde schoonzus. Deze aanvraag werd op 28.02.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 28.02.2019 aan betrokkene werd betekend, met een bevel om het grondgebied te verlaten. Minder dan een maand later, op 19.03.2019 diende betrokkene voor de derde keer een aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde schoonzus. Deze aanvraag werd op 16.07.2019 geweigerd, beslissing (bijlage 20) die op 17.07.2019 aan betrokkene per aangetekend schrijven werd betekend. Nog geen maand later diende betrokkene op 16.08.2019 een vierde aanvraag gezinshereniging in in functie van dezelfde referentiepersoon. Deze aanvraag werd op 13.12.2019 geweigerd (bijlage 20), beslissing die op 16.12.2019 aan betrokkene via aangetekend schrijven werd betekend. Betrokkene stelde beroep in tegen deze beslissing, hetwelke door de RvV op 27.07.2020 werd verworpen bij arrest 238 984.

Opnieuw minder dan een maand later diende betrokkene voor de vijfde maal gezinshereniging in, meer bepaald op 19.08.2020. Deze aanvraag maakt het voorwerp uit van huidige weigeringsbeslissing. Betrokkene misbruikt de procedure van art 47/2 van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in."

1.9. Eveneens op 17 februari 2021 legt de verwerende partij een inreisverbod op. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend werd verworpen bij arrest van 17 juni 2021 met nr. 256 676.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materieel motiveringsbeginsel en van het "Unierecht".

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft hij volgende concrete toelichting bij het middel:

"4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

"2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of in wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. "

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde 'andere' familieleden van een burger van de Unie

vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunt, luidt als volgt:

"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :
2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. "

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

"§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. "

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verwerende partij zelf dienstig verwijst naar de vorige bijlagen 20 wat betreft de stukken die reeds in de vorige aanvragen werden voorgelegd, zodat ook de motivering in deze vorige bijlagen 20 integraal deel uitmaakt van huidige bestreden beslissing. Verzoeker kan zich hier aldus op verweren (zie bv. RvV 9 februari 2021, arrest nr. 248 810).

Om te beginnen heeft verzoeker (doorheen de verschillende aanvragen) maar liefst 12 bewijzen van geldzendingen in het verleden voorgelegd (stuk 4). De helft hiervan is afkomstig van de referentiepersoon zelf, de andere helft van haar echtgenoot/de broer van verzoeker.

Dat dit de broer betreft van verzoeker en dus niet zomaar 'een derde' wordt ook niet betwist door verwerende partij. De broer en de referentiepersoon vormen immers een gehuwd koppel met een gemeenschappelijk vermogen (stuk 5). Zowel de geldverzendingen vanwege de referentiepersoon, als deze vanwege de broer/echtgenoot, dienen dus in rekening te worden gebracht.

Ook de Raad van State oordeelde reeds in deze zin (RvS 14 juni 2016, arrest nr. 235.050 - stuk 6). In genoemd arrest werd beslist dat de echtgenote van de referentiepersoon niet ernstig als een derde kan worden beschouwd en dat er zodoende wel degelijk ook rekening dient te worden gehouden met geldverzendingen vanuit haar naam.

Evenwel wordt zoals gezegd de afkomst van deze geldverzendingen niet betwist, maar wordt gesteld dat deze "te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs".

Er dient in dit opzicht gewezen te worden op de tekst van artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet:

"De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. [...]"

Noch deze bepaling, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling uit de Vreemdelingenwet stelt bijgevolg enige frequentie-, tijds- en/of hoegrootheidsvoorwaarde aan het ten laste zijn.

Verwerende partij creëert bijgevolg in haar weigeringsbeslissing een voorwaarde die niet bij wet wordt voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden geweest zijn.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 28 augustus 2019, arrest nr. 225 307 - stuk 7):

“Zoals de verzoeker terecht aanvoert, leggen deze artikelen immers geen enkele voorwaarde op met betrekking tot de tijdspanne (maanden, jaren) gedurende dewelke de aanvrager, voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst reeds “ten laste” diende te zijn van de referentiepersoon. [] De Belgische wetgever heeft echter hieromtrent geen bijzondere voorwaarden gesteld. Het gaat dan ook niet op om, bij gebrek aan nationaalrechtelijke bijzondere voorwaarden omtrent de duur van de afhankelijkheid, aan de verzoeker het gevraagde inreisvisum te weigeren zonder een duidelijke uitspraak te doen over de vraag of de geldoverschrijvingen gedurende zeven maanden voor de visumaanvraag wijzen op een effectieve en duurzame afhankelijkheid dan wel dat zij louter werden aangewend in het kader van de huidige visumaanvraag. Door aldus te motiveren, weigert de verweerder om zich uit te spreken in de ene dan wel in de andere zin. Bijgevolg kan ook dit motief niet verantwoord worden waarom het inreisvisum moet worden geweigerd. ”

Bovendien dient er in dat opzicht op gewezen te worden dat het leven in Marokko véél goedkoper is dan in België! Verzoeker herhaalt dat er in totaal maar liefst 12 bewijzen van geldverzendingen werden voorgelegd, voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, tijdens de periode 2013 - 2016. Dit betreft een gemiddelde van 3 geldverzendingen per jaar, gedurende een periode van 4 jaar, voor telkens aanzienlijke bedragen. Er werd in totaal maar liefst 2.300,00 EUR aan verzoeker overgemaakt.

Daarnaast werden er tevens tal van geldverzendingen voorgelegd gericht aan verzoeker in de periode 2018 - 2019 (stuk 8). Deze tonen een maandelijks financiële steun aan. Deze dateren inderdaad van na zijn (eerste) aanvraag tot gezinshereniging begin 2018, doch tonen zeer duidelijk aan dat verzoeker - mocht hij thans (moeten) terugkeren naar Marokko - hij nog steeds financieel ten laste zou zijn van de referentiepersoon en zijn broer. Hij heeft aldaar geen werk, geen enkele bron van inkomen, geen eigendommen, ...

Verzoeker heeft met andere woorden een effectieve financiële afhankelijkheid aangetoond, aan de hand van deze geldverzendingen (in het verleden en in België). Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst onvermogen was (zie infra), was verzoeker wel degelijk aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond ten laste te zijn geweest van zijn schoonzus en broer. Er wordt met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat verzoeker, voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging, wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker door (het gezin van) de referentiepersoon.

Hiermee heeft verzoeker bijgevolg aangetoond dat hij reeds vóór zijn inschrijving in België financieel ten laste was van de referentiepersoon.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogenheid in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

In het kader van de vorige aanvra(a)g(en) gezinshereniging toonde verzoeker reeds aan dat hij over onvoldoende inkomsten beschikte in Marokko.

In het kader van huidige aanvraag gezinshereniging actualiseerde verzoeker zijn dossier, daar hij een korte periode zeer beperkte inkomsten heeft genoten uit een beroepsactiviteit.

In het kader van huidige aanvraag lagen dus volgende bewijzen van onvoldoende inkomsten voor:

- Attest van geen inkomsten aanslagjaar 2015 (stuk 9);*
- Attesten van geen inkomsten aanslagjaar 2018 (stuk 10);*
- Attest van geen inkomsten aanslagjaar 2019 (stuk 11);*

- Attest met vermelding van beperkte beroepsinkomsten aanslagjaar 2017 (stuk 12);
- Attest met vermelding van beperkte beroepsinkomsten aanslagjaar 2016 (stuk 13);
- Facturen uitgeschreven aan betrokkene in het kader van zijn beroepsactiviteit (stuk 14);
- Attest van schrapping beroepsactiviteit op 21.06.2017 (stuk 15).

Hieruit blijkt dus zeer duidelijk dat verzoeker inderdaad gedurende een zeer korte periode (2015-2016) beperkte inkomsten heeft genoten uit een beroepsactiviteit, doch het betroffen zijn enige inkomsten, alsook slechts gedurende een zeer beperkte periode. In de overige jaren, en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging was verzoeker wel degelijk onvermogen, minstens voldoende vermogen, om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, reden waarom hij financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Over het attest van 'stopzetting beroepsactiviteit' stelt verwerende partij dat het dateert van na het verlaten van Marokko. Dergelijke stelling getuigt van een gebrekkig onderzoek, daar er op deze manier enkel wordt gekeken naar de datum van opmaak van het attest. Er wordt niettemin zeer duidelijk geattesteerd dat verzoeker sinds 21.06.2017 geschrapt werd als belastingplichtige wegens stopzetting van zijn beroepsactiviteiten! Uit de attesten m.b.t. de belastbare inkomsten blijkt bovendien zeer duidelijk dat verzoeker na aanslagjaar 2017 (en ook voor aanslagjaar 2016) géén enkele vorm van inkomsten genoot.

Verzoeker legde tot slot nog een bewijs voor van het volgen van een opleiding in 2012-2013 (stuk 18). Ook in deze jaren verwierf hij dus geen inkomsten.

Daarnaast heeft verzoeker aangetoond dat hij over geen eigendommen beschikt(e) in het land van herkomst, en dit aan de hand van 3 attesten (stukken 16-17 en 20).

De motivering m.b.t. deze attesten maakt deel uit van de vorige bijlagen 20, waarin m.b.t. het attest dd. 25.03.2019 geen betwisting wordt gevoerd door verwerende partij, waardoor de inhoud ervan wordt aanvaard. M.b.t. het attest dd. 02.07.2019 wordt gesteld dat dit niet kan worden aanvaard omdat verzoeker economisch actief was. Verzoeker verwijst hiervoor naar hetgeen hierboven werd gesteld. Bovendien zijn het hebben van eventuele (beperkte) beroepsinkomsten en het niet-hebben van onroerende eigendommen 2 aparte zaken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk zijn onvermogen aangetoond aan de hand van voorgelegde attesten, waaruit blijkt dat hij onvoldoende inkomsten had om in zijn eigen levensbehoeften te voorzien, én geen eigendommen.

Bovendien dient te worden gewezen op de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij wordt geoordeeld dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Indien verzoeker bijgevolg zijn onvermogen niet zou hebben aangetoond, quod non (verzoeker verwijst naar de voorgelegde attesten die erop wijzen dat hij geen, dan wel zeer beperkte inkomsten had, alsook geen onroerende goederen in Marokko), is dit van ondergeschikt belang.

In het betrokken arrest werd geoordeeld dat de kern van het begrip "ten laste zijn" vooral een actieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel, vereist (RvV 26 oktober 2018, arrest nr. 211 725 - stuk 19). Een bewijs van onvermogen toont dit op zichzelf niet aan en is bijgevolg als dusdanig slechts bijkomend.

Conform deze rechtspraak dient er bijgevolg niet per definitie een bewijs van onvermogen te worden voorgelegd en dient er gekeken te worden naar de effectieve ondersteuning door de referentiepersoon, financieel of materieel.

Er dient evenwel benadrukt te worden dat voornoemd bewijs in casu wél voorligt. Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker over geen onvoldoende inkomsten, noch over geen enkel onroerend goed beschikt én dat hij dit op afdoende wijze heeft aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt bijgevolg dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst en hierbij ten laste is van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting. Dit laatste legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een

correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 7).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia"). " (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het

moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de geldstortingen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij financieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvermogen is Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, door de huidige aanvraag af te wijzen.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.

2.2. Waar hij de schending van "het Unierecht" aanvoert, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat concrete Unierechtelijke bepalingen aan te duiden die hij geschonden acht en evenmin uiteenzet hoe die concreet werden geschonden. Waar verzoeker in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet wordt uitgewerkt in het middel. Er wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar de artikelen 47/1, 2° en 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken en dat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens gemotiveerd over de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Er wordt eveneens gemotiveerd waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De in casu ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”.

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.6. De Raad neemt vooreerst akte van de uitgebreide theoretische beschouwingen die verzoeker in fine van zijn eerste middel ontwikkelt. Met deze theoretische uiteenzetting omtrent het begrip ‘ten laste’ toont hij niet in concreto aan dat de beslissing tot weigering van verblijf een schending vormt van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

2.7. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ zet verzoeker, met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteen die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). Ook verweerder verwijst ernaar in zijn nota. In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemtoont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.8. Om als ‘ten laste’ te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid.

2.9. Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.10. Wat betreft de door verweerder gedane beoordeling van de geldverzendingen, hamert verzoeker vooreerst op de twaalf bewijzen van geldverzendingen die hij heeft voorgelegd voor de periode 2013-2016.

2.11. Verweerder heeft deze bewijzen reeds beoordeeld in de bijlagen 20 die hij in het verleden heeft afgegeven in verband met eerdere gelijkaardige aanvragen.

In de tweede bijlage 20 van 28 februari 2019 werd over de bewijzen inzake de geldstortingen geoordeeld als volgt:

- bewijzen geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 14.10.2013 en 02.04.2013; bewijzen geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 27.03.2016: deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging

- bewijzen geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 23.01.2018, 01.02.2018, 01.03.2018, 02.05.2018, 01.06.2018, 02.07.2018 en 01.08.2018: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen niet afkomstig van de referentiepersoon, ook dateren ze van na de aankomst van betrokkene in ons land en hebben ze betrekking op de situatie in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

In de derde bijlage 20 van 16 juli 2019 luidde het als volgt:

“bewijzen van geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene in Marokko dd. 14.10.2013, 13.11.2013, 02.04.2014, 17.07.2014, 12.01.2015 en 18.05.2016 en bewijzen van geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 25.06.2013, 05.05.2014, 21.12.2015, 29.10.2015 en 08.04.2015.: deze geldstortingen zijn te beperkt en te onregelmatig om aanvaard te worden als afdoende bewijs in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

bewijzen van geldstortingen vanwege een derde (broer betrokkene) aan betrokkene dd. 18.01.2018, 23.01.2018, 22.02.2018, 29.03.2018, 25.04.2018, 29.05.2018, 29.06.2018, 30.07.2018, 03.09.2018, 28.09.2018, 18.10.2018, 23.11.2018, 02.01.2019, 06.02.2019, 04.03.2019, 29.03.2019, 10.04.2019, 16.04.2019, 07.05.2019, 20.05.2019 en bewijzen van 2 kleine (20 tot 30 euro) geldstortingen vanwege de referentiepersoon aan betrokkene dd. 29.03.2018 en 17.10.2018: echter, niet alleen zijn deze geldstortingen voor het grootste deel niet afkomstig van de referentiepersoon, ook dateren ze van na de aankomst van betrokkene in ons land en hebben ze betrekking op de situatie in België. Deze gegevens zijn dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

In de vierde bijlage 20 wordt er net zoals in de thans bestreden bijlage 20 verwezen naar de bovenvermelde beoordelingen toen verweerder vaststelde dat verzoeker opnieuw dezelfde stukken neerlegde.

2.12. Gezien de kritiek die verzoeker thans uit in zijn verzoekschrift kan de Raad volstaan met te verwijzen naar zijn arrest van 27 juli 2020 met nr. 238 984 met betrekking tot de beoordelingen van de geldstortingen in de bijlagen 20 van 28 februari 2019 en 16 juli 2019, waaraan immers gezag en kracht van gewijsde kleven: *“De vraag of de geldstortingen vanwege verzoekers broer al dan niet konden worden uitgesloten omdat ze niet afkomstig waren van de referentiepersoon moet in casu niet worden beantwoord, nu de beide reeksen van geldstortingen ook nog om een andere reden niet worden aanvaard als een afdoende bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst. Enerzijds met betrekking tot de reeks geldstortingen die aanvangt op 18 januari 2018 en eindigt op 20 mei 2019 wordt vastgesteld dat ze dateren van na de aankomst van verzoeker in België en ze dus niet relevant zijn om aannemelijk te maken dat verzoeker reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Anderzijds, met betrekking tot de bewijzen van geldstortingen in de periode tussen 14 oktober 2013 en 18 mei 2016 heeft de verwerende partij geoordeeld dat ze te beperkt en te onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs. Verzoeker hekelt het standpunt van de verwerende partij dat de geldstortingen té beperkt en té onregelmatig zijn om aanvaard te worden als afdoende bewijs. Hij betoogt dat noch artikel 47/3, §2, noch artikel 47/1, 2°, noch enige andere bepaling van de Vreemdelingenwet, enige frequentie-, tijds en/ of hoegrootheidsvoorwaarde stelt, zodat de verwerende partij een voorwaarde creëert die niet in de wet is voorzien door te stellen dat de geldstortingen te beperkt zouden zijn. Hij verwijst ter ondersteuning van zijn standpunt naar een arrest van de Raad, nr. 225 307 van 28 augustus 2019. De Raad stelt vast dat de verwijzing naar het voormelde arrest niet dienstig is, nu er in casu geen sprake is van een afbakening in de tijd in het land van herkomst, zoals dat wel het geval was in het genoemde arrest” en “De geldstortingen waarvan sprake hebben betrekking op de periode van 14 oktober 2013 tot 18 mei 2016 en zijn ten bedrage van, (...) 2300 euro. Ze hebben dus betrekking op een periode van 31 maanden, zodat kan worden uitgegaan van een gemiddelde van 74 euro per maand, zelfs al zijn de stortingen onregelmatig van aard. Zelfs aangenomen dat het leven in Marokko veel goedkoper is dan in België, toont verzoeker nog niet met concrete argumenten aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze heeft geoordeeld dat*

de geldstortingen te beperkt zijn om te kunnen doorgaan als afdoende bewijs van het ten laste zijn in het land van herkomst. Dit veronderstelt immers, zoals hierboven uiteengezet, een reële afhankelijkheid van de referentiepersoon teneinde aan de basisbehoeften te kunnen voldoen, en derhalve moet ook rekening worden gehouden met de vaststelling dat de verwerende partij van oordeel is dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen te zijn.”

2.13. Het blijkt niet dat verweerder een “*frequentie- en/of hoegroothedsvoorwaarde*” heeft gehanteerd of een voorwaarde heeft toegevoegd aan de wet. Door te benadrukken dat het gaat om 12 bewijzen van geldverzendingen in het verleden en de overtuiging te zijn toegedaan dat hij in het verleden wel degelijk ten laste was van de referentiepersoon, kan verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf niet aan het wankelen brengen. Geldstortingen in de periode 2018-2019, toen verzoeker al in België vertoefde, kunnen voorts bezwaarlijk aantonen dat verzoeker in het land van oorsprong ten laste was van de referentiepersoon zoals artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet het vereist. Verzoeker is van oordeel dat deze geldverzendingen aantonen dat hij ten laste is en ten laste zou zijn mocht hij moeten terugkeren naar Marokko. Daargelaten de vraag of deze geldoverschrijvingen aantonen wat verzoeker zegt dat ze aantonen, herhaalt de Raad dat wat telt is dat verzoeker aantoont dat hij in Marokko ten laste was van de referentiepersoon, niet dat hij alhier ten laste is of bij terugkeer naar Marokko ten laste zal zijn van deze persoon. Verder benadrukt de Raad dat het begrip ten laste zoals voorzien in artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet impliceert dat er sprake dient te zijn van een noodzaak van financiële of materiële ondersteuning om in de basisbehoeften te voorzien omdat men dit zelf niet kan. Aangezien de financiële ondersteuning derhalve dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om in de basisbehoeften te kunnen voorzien – en niet een louter financiële bonus op eigen middelen mag betreffen – is het niet kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet om te vereisen dat wordt aangetoond dat verzoeker op deze overgemaakte geldsommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien. De bestreden bijlage 20 stelt vast dat verzoeker er niet in slaagt om dit aan te tonen (zie infra).

2.14. Wat betreft het bewijs van onvermogen, voert verzoeker in eerste instantie aan dat hij in het kader van vorige aanvragen reeds aantoonde dat hij in Marokko niet beschikte over voldoende inkomsten. Deze bewering mist echter manifest feitelijke grondslag gezien wat kan gelezen worden in eerder afgegeven bijlagen 20.

2.15. Voorts lijst verzoeker de bewijzen op aangaande zijn inkomsten die hij heeft voorgelegd ter ondersteuning van zijn vijfde aanvraag gezinshereniging en voegt hij deze bij zijn verzoekschrift:

*“- Attest van geen inkomsten aanslagjaar 2015 (stuk 9);
- Attesten van geen inkomsten aanslagjaar 2018 (stuk 10);
- Attest van geen inkomsten aanslagjaar 2019 (stuk 11);
- Attest met vermelding van beperkte beroepsinkomsten aanslagjaar 2017 (stuk 12);
- Attest met vermelding van beperkte beroepsinkomsten aanslagjaar 2016 (stuk 13);
- Facturen uitgeschreven aan betrokkene in het kader van zijn beroepsactiviteit (stuk 14);
- Attest van schrapping beroepsactiviteit op 21.06.2017 (stuk 15).”*

2.16. Rekening houdend met het feit dat een aanslagjaar het jaar is waarvoor de belasting verschuldigd is, verzoeker op 13 juni 2016 het Schengengrondgebied heeft betreden, sedertdien niet meer (voor langere tijd) is teruggegaan naar Marokko – minstens toont hij het tegendeel niet aan – en sedert juni 2016 redelijkerwijs geen belastbare inkomsten meer kan genieten in Marokko, ziet de Raad niet in hoe de volgende attesten kunnen aantonen dat verzoeker onvermogen was in het land van herkomst toen hij daar nog daadwerkelijk verbleef: “*attesten van geen inkomsten aanslagjaar 2018*”, “*attest van geen inkomsten aanslagjaar 2019*”, “*attest met vermelding van beperkte beroepsinkomsten aanslagjaar 2017*”. De Raad ziet ook niet in hoe het “*attest van schrapping beroepsactiviteit 21.06.2017*”, dat werd opgesteld op 16 september 2020 en dat betrekking heeft op een schrapping als belastingplichtige sedert juni 2017 wegens stopzetting van zijn beroepsactiviteit, kan bewijzen dat verzoeker onvermogen was in Marokko toen hij daar nog verbleef, aangezien hij al op 13 juni 2016 het Schengengrondgebied heeft betreden en niet blijkt dat hij voor langere tijd is teruggekeerd naar Marokko. De bestreden beslissing tot weigering van verblijf stelt terecht: “*er dient opgemerkt te worden dat deze stopzetting dateert van na het vertrek van betrokkene uit Marokko*”.

2.17. Voor wat betreft het “*Attest van geen inkomsten aanslagjaar 2015*” en het “*Attest met vermelding van beperkte beroepsinkomsten aanslagjaar 2016*”, past het even op te lijsten wat verzoeker in het verleden qua bewijzen van inkomsten heeft voorgelegd met betrekking tot deze jaren en hoe die destijds

werden beoordeeld door de verwerende partij. Hiervoor kan weer worden teruggegrepen naar arrest nr. 238 984 van 27 juli 2020 waaraan gezag en kracht van gewijsde kleven:

“Zo wordt in de bestreden beslissing de attestering dat verzoeker geen onroerende eigendommen had in Marokko niet aanvaard als een afdoende bewijs van zijn onvermogen, nu uit het geheel van de gegevens blijkt dat hij voor zijn komst naar Schengen/België economisch actief was als bedrijfsleider. Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij beweert dat hij dit zou hebben verklaard maar niets bewijst. Echter, uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in 2016 heeft verklaard dat hij bedrijfsdirecteur was. Verzoeker toont niet aan dat en om welke reden de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag geen rekening zou mogen houden met dit gegeven. Immers betreft het een periode met betrekking tot dewelke hij nu wenst aan te tonen dat hij behoeftig en onvermogen was. Verzoeker verwijst dan wel naar het feit dat hij zou hebben aangetoond dat hij in de jaren 2015-2019 geen enkele bron van inkomsten had, maar de attesten waarnaar hij verwijst werden door de verwerende partij in de eerdere bijlages 20 afgedaan als verklaringen op eer die niet kunnen worden aanvaard als afdoende bewijs, dan wel als betrekking hebbend op de situatie na zijn aankomst in België en om die reden niet relevant. Waar verzoeker betoogt dat officiële inkomsten uit bijvoorbeeld een job als bedrijfsleider wel zouden verschijnen op dergelijke attesten vanwege officiële instanties, kan hij niet worden bijgetreden: uit niets blijkt dat bij het opstellen van de bedoelde attesten andere elementen werden betrokken dan de verklaringen van verzoeker zelf. Er wordt uitdrukkelijk gesteld: “Attestation délivré à l'intéressé, sur sa demande, au vu de sa déclaration sur l'honneur du pour servir et valoir ce que de droit.”

2.18. Hieruit kunnen de volgende conclusies getroffen worden doorheen de verschillende verblijfsaanvragen die verzoeker heeft ingediend. Verzoeker legt eerst stukken neer om aan te tonen dat hij vanaf 2015 in Marokko geen inkomsten had en geen onroerende goederen. Hij verzwijgt hierbij dat hij inkomsten had als bedrijfsdirecteur. De voormelde stukken worden door verweerder eerst niet aanvaard omdat ze op zich geen afdoende bewijs kunnen vormen en verklaringen op eer betreffen, vervolgens merkt de verwerende partij op dat hij ter ondersteuning van een visumaanvraag kort verblijf in 2016 heeft verklaard beroepsinkomsten te hebben als bedrijfsleider en aanvaardt zij de betrokken stukken om die reden ook niet als afdoende bewijs van zijn onvermogen. Verzoeker betwist in beroep dat verweerder hiervan het bewijs heeft maar in het arrestnr. nr. 238 984 van 27 juli 2020 kan worden gelezen: *“Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij beweert dat hij dit zou hebben verklaard maar niets bewijst. Echter, uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in 2016 heeft verklaard dat hij bedrijfsdirecteur was. Verzoeker toont niet aan dat en om welke reden de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag geen rekening zou mogen houden met dit gegeven. Immers betreft het een periode met betrekking tot dewelke hij nu wenst aan te tonen dat hij behoeftig en onvermogen was.”* Bij de vijfde vestigingsaanvraag verandert verzoeker het geweer van schouder, erkent hij dat hij beroepsinkomsten had maar gaat hij ze minimaliseren. Meer bepaald houdt hij voor dat hij vanaf 2015 beperkte inkomsten had. Vooreerst, het *“Attest van geen inkomsten aanslagjaar 2015”* waarin kan worden gelezen dat verzoeker geen inkomsten had in 2015, staat haaks op wat verzoeker betoogt, met name dat hij beperkte inkomsten had in 2016 én 2015. Het staat ook haaks ook op *“facturen uitgeschreven aan betrokkene in het kader van zijn professionele activiteiten (mei - november 2015)”* die betrekking hebben op inkomsten in 2015. Verzoeker hamert erop dat het *“zijn enige inkomsten [betrof], alsook slechts gedurende een zeer beperkte periode”*. Vervolgens stelt hij: *“In de overige jaren, en dus voorafgaand aan de (eerste) aanvraag gezinshereniging was verzoeker wel degelijk onvermogen, minstens voldoende vermogen (sic), om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud, reden waarom hij financieel ten laste was van de referentiepersoon.”*

2.19. De verwerende partij maakt de volgende beoordeling in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf: *“er dient met betrekking tot deze attesten opgemerkt te worden dat betrokkene in het kader van de voorgaande aanvragen nog attesten voorlegde (...) waaruit bleek dat hij eerder ten opzichte van de Marokkaanse belastingdienst uitdrukkelijk verklaarde dat hij in deze periode niet beschikte over enige in Marokko belastbare inkomsten Het is pas nadat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bijlage 20 dd 13.12.2019 opmerkte dat uit het geheel van de beschikbare gegevens duidelijk bleek dat betrokkene wel degelijk economisch actief was als bedrijfsleider voor zijn vertrek uit Marokko, dat hij het nodig achtte andersluidende documenten voor te leggen.”* alsook *“Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat uit het geheel van de beschikbare gegevens blijkt dat betrokkene niet onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België Immers, in het kader van zijn visumaanvraag dd. 04.05.2016 toonde betrokkene ten opzichte van de*

Nederlandse overheden aan economische actief te zijn als bedrijfsdirecteur en in deze hoedanigheid over de nodige bestaansmiddelen te beschikken. Hij kan bezwaarlijk in mei 2016 aanhalen over de nodige bestaansmiddelen te beschikken om een visum kort verblijf afgeleverd te krijgen, om nadien te claimen dat hij onvermogen was in Marokko voor zijn komst naar Schengen.” Hiermee geeft de verwerende partij impliciet doch duidelijk aan dat ze geen bewijswaarde hecht aan de door verzoeker overgemaakte attesten betreffende beperkte inkomsten vanaf de jaren 2015. Gelet op de gang van zaken zoals vermeld in punt 2.18 kan de Raad dit niet een kennelijk onredelijke of onzorgvuldige beoordeling achten.

2.20. Verzoeker bevindt zich reeds in Europa sedert juni 2016, is sedertdien niet meer (voor langere tijd) teruggegaan naar Marokko – minstens toont hij het tegendeel niet aan – en hij blijft de attesten van de Marokkaanse autoriteiten uit zijn mouw schudden die moeten aantonen wat zijn inkomsten waren in Marokko toen hij daar nog verbleef. Verzoeker probeert krampachtig doch tevergeefs om tegemoet te komen aan de beoordelingen die gemaakt werden door de verwerende partij met betrekking tot zijn veelvoudige aanvragen tot gezinshereniging.

2.21. Waar hij in zijn verzoekschrift de nadruk legt op het door hem neergelegd bewijs voor het volgen van een opleiding in 2012-2013, kan hij dit stuk niet meer laten zeggen dan wat het zegt, met name dat hij een opleiding heeft gevolgd. Het kan niet aantonen dat hij in die jaren “*dus geen inkomsten*” genoot. Alleszins toont verzoeker hiermee niet aan dat hij, gelet op zij beroepsinkomsten die hij daarna minstens in 2015 en 2016 genoot als bedrijfsdirecteur voordat hij naar in Europa afreisde, ten laste was van de referentiepersoon en zijn broer. Waar hij tevens opnieuw aandraaft met de attesten die moeten aantonen dat hij niet over eigendommen beschikte in het land van herkomst, waarvoor in de bestreden beslissing tot weigering verwezen wordt naar de gedane beoordeling in vroegere bijlagen, kan opnieuw worden teruggegrepen naar arrestnr. nr. 238 984 van 27 juli 2020, waaraan gezag en kracht van gewijsde kleven:

“Zo wordt in de bestreden beslissing de attestering dat verzoeker geen onroerende eigendommen had in Marokko niet aanvaard als een afdoende bewijs van zijn onvermogen, nu uit het geheel van de gegevens blijkt dat hij voor zijn komst naar Schengen/België economisch actief was als bedrijfsleider. Verzoeker stelt daar tegenover dat de verwerende partij beweert dat hij dit zou hebben verklaard maar niets bewijst. Echter, uit de stukken van het dossier blijkt inderdaad dat verzoeker bij zijn visumaanvraag in 2016 heeft verklaard dat hij bedrijfsdirecteur was. Verzoeker toont niet aan dat en om welke reden de verwerende partij bij de beoordeling van de aanvraag geen rekening zou mogen houden met dit gegeven. Immers betreft het een periode met betrekking tot dewelke hij nu wenst aan te tonen dat hij behoeftig en onvermogen was.”

Voorts kan voor het “*certificat administratif n°203/SAA dd. 25.03.2019 op naam van betrokkene*” waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift en waarvan hij voorhoudt dat het niet werd betwist door de verwerende partij, in het betrokken arrest nr. nr. 238 984 van 27 juli 2020 reeds worden gelezen: “*Waar verzoeker nog betoogt, over het in een eerdere aanvraag bijgebrachte “certificat administratif” van 25 maart 2019, dat in de vorige bijlage 20 van 16 juli 2019 geen betwisting wordt gevoerd zodat mag worden aangenomen dat de inhoud ervan wordt aanvaard, moet worden vastgesteld dat ook dit attest betrekking heeft op het feit dat verzoeker geen onroerende eigendommen heeft, zodat het standpunt van de verwerende partij onverminderd geldt.”*

De Raad ziet niet in hoe het betrokken certificaat dat moet aantonen dat verzoeker geen eigendommen had in Marokko en waarvan verzoeker voorhoudt dat het niet werd betwist door de verwerende partij, kan aantonen dat verzoeker voor zijn komst naar Europa heeft aangetoond dat hij ten laste was van de referentiepersoon en zijn broer, gezien zijn beroepsinkomsten als bedrijfsdirecteur.

2.22. Waar verzoeker, onder verwijzing naar een arrest van de Raad, tracht aan te tonen dat het bewijs van onvermogen slechts bijkomstig is, benadrukt de Raad vooreerst dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen. Bovendien kan de Raad enkel vaststellen dat verzoekers betoog getuigt van een zeer selectieve lezing van voormeld arrest. De feiten die aan het geciteerde arrest ten grondslag lagen – waarbij er sprake was van een duurzame financiële ondersteuning gedurende meerdere jaren, voor kosten van het levensonderhoud van een student – zijn te onderscheiden van deze die thans voorliggen. Minstens toont verzoeker niet aan dat het gaat om gelijkaardige feiten. Het arrest stelt ook nergens dat het bewijs van onvermogen een bijzaak is. Wel kan hierin worden gelezen: “*Bijkomend moet aangenomen worden dat de kern van het begrip “ten laste” zijn in hooforde een actieve ondersteuning vereist door de referentiepersoon, hetzij financieel hetzij*

materieel. Het betreft immers een beoordeling van een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid wordt gesteund door de burger van de Unie of door diens echtgenoot teneinde in de basisbehoeften te voorzien. Een bewijs van onvermogen is in deze context dan ook bijkomend omdat het op zich nog geen actieve materiële of financiële ondersteuning aantoont.”

2.23. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat zijn beroepsinkomen als bedrijfsdirecteur niet volstond om te voorzien in zijn levensbehoeftes toe hij nog in Marokko woonde. Dat hij toen volgens eigen geattesteerde verklaringen geen onroerend goed bezat in Marokko en hij aldaar geldstortingen ontving van de referentiepersoon en zijn broer kan op zich niet aantonen dat verzoeker te hunnen laste was in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.24. Gelet op het bovenvermelde is de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet strijdig met artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet en blijkt ook niet dat verweerder kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van de door verzoeker overgelegde stukken. Het andersluidend oordeel van verzoeker volstaat niet om ze aan het wankelen te brengen.

Het eerste middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

2.25. Verzoeker voert in een tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM.

Na een theoretische uiteenzetting, verstrekt hij volgende concrete toelichting bij zijn middel:

“[...] De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoekster werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in haar privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij al jaar en dag deel financieel afhankelijk is van de referentiepersoon waardoor er een nauwe band tussen hen bestaat: dat hij door dit gezin (financieel) gesteund wordt: én dat zij intussen samenwonen in België (zie supra).

Verzoeker toont daarnaast óók aan dat hij intussen volledig geïntegreerd is in België én ook dit dient in rekening te worden gebracht bij het beoordelen van zijn privéleven (stuk 21).

Hij legde hieromtrent immers de volgende stukken voor:

- Documenten m.b.t. gevolgde lessen Nederlands in België;*
- Documenten m.b.t. stageovereenkomsten;*
- Documenten m.b.t. integratiecursussen;*
- Attest OCMW ‘geen financiële steun’,*

Dit alles wordt op geen enkele manier besproken door verwerende partij.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat 1) verzoeker gescheiden dient te leven van zijn schoonzus, de referentiepersoon, en haar echtgenoot/zijn broer en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven en 2) hij zijn gevestigde leven in België dient achter te laten na een reeds jarenlange afwezigheid in Marokko en dit zou onevenredige schade toebrengen aan zijn privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.26. De Raad herneemt het gestelde in punten 2.3. en 2.4.

2.27. Wat betreft de formele motiveringsplicht, herhaalt de Raad in het bijzonder dat het bevel om het grondgebied te verlaten juridische en feitelijke motieven bevat. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt dat de bevelscomponent getuigt van een onderzoek in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt, onder verwijzing naar artikel 74/14, §3, 1° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd waarom er een risico op onderduiken bestaat, d.i. de reden waarom verzoeker geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan.

2.28. Het betoog dat verweerder helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker, mist feitelijke grondslag. Verzoeker negeert hierbij onderstaande passage van de bijlage 20 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, dat de verwerende partij verplicht om onder meer rekening te houden met een gezins- en familieleven. Zo kan in de bijlage 20, nadat werd vastgesteld dat verzoekster niet 'ten laste' van de referentiepersoon is, worden gelezen: *“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat zij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.”*

2.39. Verzoeker toont dus niet aan dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht of dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden.

2.30. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat er voor meerderjarige familieleden zoals in casu tussen verzoeker en schoonzus/broer bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid 'ten laste' van de meerderjarige referentiepersoon die de echtgenote is van zijn broer.

2.31. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige schoonzus/broer. Deze vaststelling volstaat reeds om te oordelen dat er geen schending is van laatstgenoemde verdragsbepaling of van artikel 7 van het Handvest. Het betoog in het verzoekschrift aangaande de *“fair balance”*-toets – dat bovendien ook voorbijgaat aan de hierboven weergegeven passage in de bijlage 20 – is derhalve niet dienstig.

2.32. Wat betreft zijn privéleven en voorgehouden integratie: verzoeker voegt stuk 21 bij zijn verzoekschrift om dit aan te tonen. Verzoeker heeft, nadat hij in 2016 zijn land van herkomst had verlaten, enkel een precair verblijf gekend in België, met attesten van immatriculatie. Wanneer een privéleven zich ontwikkelt tijdens een dergelijk verblijf, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). Verzoeker toont met wat normale integratie-elementen kunnen worden genoemd, zoals het volgen van Nederlandse les en een inburgeringstraject, niet aan dat er sprake is van dergelijke omstandigheden.

2.33. Wat betreft de ongefundeerde aantijging in het verzoekschrift dat verweerders bedoeling *“hierin [ligt] om verzoeker de erkenning van het om het even welk verblijfsrecht te weigeren”*, kan de Raad enkel vaststellen dat deze betichting geen steun vindt in de bestreden bijlage 20.

2.34. Waar verzoeker in de aanhef van het middel een schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, artikel 51 van het Handvest en van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, ontbreekt elke concrete toelichting over de wijze waarop de bijlage 20 deze bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronde middelen aangevoerd die kunnen leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA